

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Ing. J. H.**, zastoupen Mgr. Janou Gavlasovou, advokátkou se sídlem Západní 449, Chýně, proti žalovanému: **Úřad městské části Praha 6**, se sídlem Čs. armády 601/23, Praha 6, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2021, č. j. 14 A 97/2020 - 74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný je **povinen** uhradit žalobci k rukám jeho zástupkyně Mgr. Jany Gavlasové, advokátky se sídlem Západní 449, Chýně, na náhradě nákladů řízení částku ve výši 6.800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Žalobce se u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného. V záhlaví specifikovaným rozsudkem soud žalobě vyhověl a stanovil žalovanému povinnost „rozhodnout o žalobcově žádosti o informace ze dne 7. 1. 2015, a to v rozsahu informací, které byly poskytnuty podle zákona o svobodném přístupu k informacím, avšak nebyly dle téhož zákona vůbec zveřejněny, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.“

[2] Z odůvodnění odkazovaného rozsudku vyplývá, že soud shledal důvodným toliko jeden z žalobních bodů, v němž žalobce namítal, že žalovaný mu část požadovaných informací vůbec neposkytl. Soud k tomu uvedl, že žalobce žádal o poskytnutí těch informací, které již žalovaný dříve poskytl, avšak navzdory své povinnosti je nezveřejnil, či je zveřejnil pozdě. Žalovaný však poskytl pouze opožděně zveřejněné informace (nikoliv ty, které nezveřejnil vůbec), aniž by svůj postup jakkoliv zdůvodnil. Není tedy vůbec zřejmé, zda žádné dříve poskytnuté, avšak nezveřejněné informace neexistují, či zda je žalovaný pouze neeviduje (popř. existuje jiný důvod

neposkytnutí požadovaných informací). Z podání žalobce byl přitom patrný úmysl získat primárně nezveřejněné informace, neboť vyslovil domněnku, že je žalovaný zatajuje.

[3] Soud dále poukázal na nejednoznačnou právní úpravu a praxi v případě, že povinný subjekt vyžádanými informacemi nedisponuje. V každém případě však bylo na místě, aby žalovaný svůj postup osvětlil, a to buď pouze neformální cestou (v průvodním dopise), nebo v rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace. Takto však žalovaný neučinil a znemožnil tak žalobci, aby se účinně domáhal přezkumu jeho postupu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[4] Proti rozsudku městského soudu brojí žalovaný (stěžovatel) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozsudku v důsledku vadných skutkových zjištění a nesprávného právního posouzení.

[5] Stěžovatel nesouhlasí s tím, že by žalobci neposkytl část požadovaných informací. Z upřesnění žádosti i ze stížnosti ze dne 17. 7. 2015 dle jeho mínění vyplývá, že žalobce požadoval poskytnutí pouze pozdně zveřejněných informací, nikoliv těch, které zveřejněny vůbec nebyly. Závěr městského soudu je tedy nesprávný, neboť je v rozporu se samotným upřesněním žádosti. Z tohoto důvodu stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil uvedenému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatel pouze polemizuje se skutkovými zjištěními soudu, aniž by řádně vymezil jakýkoliv z tvrzených důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s. Z tohoto důvodu navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost byla podána osobou oprávněnou a je včasná. Pokud se jedná o její přípustnost, vycházel soud z § 104 odst. 4 s. ř. s., podle něhož *„[k]asační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jež rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.“*

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že rozsudek městského soudu napadá z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), a c) s. ř. s. Důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. však v případě podání kasační stížnosti žalovaným nepřichází v úvahu, neboť pod něj spadají toliko vady přičitatelné správnímu orgánu (nikoliv soudu), a stěžovatel ostatně ani žádnou argumentaci, která by byla podřaditelná pod uvedené ustanovení, nepředstřel. Obdobně, pokud se jedná o důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., stěžovatel nezmínil žádné vady, které by mohly potenciálně spadat pod uvedené ustanovení. Vzhledem k tomu, že naopak zmiňuje nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, lze usuzovat, že ve skutečnosti měl v úmyslu namítat vadu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. I toto tvrzení nicméně zůstalo jen v obecné rovině, aniž by stěžovatel jakkoliv přiblížil, v čem spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[9] V posuzované věci tak přichází v úvahu pouze důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze namítat nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel v kasační stížnosti především rekapituluje obsah žalobcových podání adresovaných správním orgánům (žádost o informace a její upřesnění, stížnost na postup žalovaného), načež poněkud stroze konstatuje, že městský soud o věci rozhodl chybně. Jakkoliv považuje Nejvyšší správní soud takto vymezenou námitku na samé hranici přípustnosti, lze z ní

pokračování

dovodit, že dle stěžovatelova přesvědčení vyhodnotil městský soud rozsah žalobcem požadovaných informací nesprávně. Stěžovatel má za to, že žádosti o poskytnutí informací již vyhověl a ve věci není nečinný. Kasační stížnost tedy obsahuje jednu přípustnou (byť poměrně obecnou) námitku, již se Nejvyšší správní soud věcně zabýval. Dospěl však k závěru, že není důvodná.

[10] Stěžovatel založil svoji argumentaci na tvrzení, že žalobce se domáhal poskytnutí pouze těch již dříve poskytnutých informací, které však zveřejnil po zákonem stanovené lhůtě (tj. zveřejnil je pozdě). Městský soud naopak dovodil, že žalobce zcela srozumitelně vyjádřil úmysl získat jak ty informace, které žalovaný zveřejnil pozdě, tak ty, které nezveřejnil vůbec. S tímto závěrem Nejvyšší správní soud souhlasí.

[11] Žalobce již ve své žádosti ze dne 7. 1. 2015 uvedl následující: „*Jelikož nemůže občan zjistit, které všechny informace ÚMČ Praha 6 neoprávněně zatajuje, žádám podle zákona 106/1999 Sb. o poskytnutí těch informací, které ÚMČ Praha 6 již poskytnul, ale v zákonné lhůtě nezveřejnil, jak mu platná legislativa ukládá.*“ Obdobně vyznívají další podání žalobce (doplnění žádosti, stížnosti apod.), z nichž vyplývá, že stěžovatel dle mínění žalobce tají, jaké informace již v minulosti poskytl. Výklad předestřený stěžovatelem tedy považuje Nejvyšší správní soud za zcela absurdní a rozporný s úmyslem žalobce (jednoznačně vyjádřeným v jeho podáních), jímž bylo ověřit, zda správní orgány plní povinnost spočívající v uveřejňování poskytnutých informací. Vzhledem k tomu, že městský soud se uvedené otázky věnoval v napadeném rozhodnutí podrobněji a stěžovatel s jeho závěry nikterak blíže nepolemizuje, nepovažuje kasační soud za potřebné se k věci dále vyjadřovat a pouze odkazuje na relevantní pasáže odůvodnění uvedeného rozsudku, s nímž se zcela ztotožňuje (viz body 48 – 53).

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Ve věci měl úspěch žalobce, pročež mu Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení. Ta sestává z odměny za dva úkony právní služby, které zástupkyně žalobce učinila v řízení o kasační, a to převzetí a příprava zastoupení a sepis vyjádření ke kasační stížnosti [tj. úkony podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarif)]. Za tyto úkony náleží odměna ve výši 2 x 3 100 Kč, a paušální částka 2 x 300 Kč. Zástupkyně žalobce nedoložila, že by byla plátkyní DPH (a ani zvýšení odměny o DPH nepožadovala), proto činí celková částka náhrady nákladů řízení 6 800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu